

waetwaga need rasked wiisjakottid tупpa, agga emma nuttis sallaja.

Hommiko warra tulli andja isse naese jure, ja se olli üks pri tallopoeg, kel omma isse pärris koht, ja ütles naese wasto: Sinna olled eile omma Jummalale nutnud kirrikus, ja armas Jummal on sind nüüd rõmuстанud. Tubba ammo olli mul tänno and Temmaga wólgo, sest et Temma armust wägga mind õnnistanud. Wotta nüüd heaks sedda nattokest, mis sulle saatsin; ep olle se muud kui wólgo, mis hea melega tasun ja ärra tänna mind mitte; sest Jõsandat tännan, et Ta kirrikus mo süddant on ligutand, sind aidata ja sedda pissut head sulle tehha.

Jummal wõttab palwet kuulda.

Üks isä tulli, sure kurwastusse sees, omma õppetaja jure, kel fange palwe waim olli, ja pallus tedda, kirriko palwesse paäna omma türtart, kes olli surremas saksa jures, kedda tenis. Oppetaja teggi nenda, kui mees olli pallunud,

agga tundis isseärranis seford suurt süddame rõmo, kui Jummalat pallus. Emma olli türtart tulnud waatma ja istus lapse wodi äres; agga laps olli hopis woimato, ja emma nuttis wägga. Agga järsko touseb laps istukülle, emma wasto üteldes: Emmake, näggin unnes ühhe mehhe, ommad silmad, ommad käd taewa pole tõstwad, ja kuulsin sure healega tedda Jummalat palluwad, et Ta mulle terwist piddi andma. Ja armas Jummal on mehhe palwet wõtnud kuulda; többi on minnust lahkunud, ja mis weel ennam: rahho, kallist rahho on Jõsand rākinud mo süddame sisse, ja on Omma hallastawa armo mulle heldeste näitnud. Nüüd wast öiete tean, et ollen Jummalala laps, et ollen Temma riki pärria: sest Jummalala Waim on sedda rākinud mo waimole." Emma arwas, et haige piddi jampsima, ja pallus wägga, et piddi rahhule jama. Agga tüdruf ütles: Ei ma jampsi mitte, emmake; mul on täis arro peas ja woin ehk üllestousta. Äita mind agga nattoke, et nikkutan ommad põlwed sure Jummalala ette, ja ei wibi